

Nr 141.

Av herr **Anderson** i Linköping, om löneförbättring för vissa äldre subalternofficerare.

År 1927 fastställdes nytt, definitivt avlöningsreglemente för officerare m. fl. Detta reglemente var, fränsett vissa smärre jämkningar, avfattat i överensstämmelse med det förut gällande provisoriska. Bland annat bibehöllos lönebeloppen oförändrade. Ehuru det sålunda definitiva avlöningsreglementet varit gällande under icke fullt två år, anser jag mig likväl böra av nedan angivna skäl framlägga förslag till viss ändring i detsamma.

Enligt mitt förmenande var det nämligen en omständighet, som icke erhöill erforderligt beaktande i det nya avlöningsreglementet, men vilken är av så allvarlig natur, att rättelse i någon form måste åstadkommas. Det togs nämligen ingen som helst hänsyn därtill, att befodringsförhållandena till följd av 1925 års försvarsbeslut blevo avsevärt försämrade, vilket i realiteten bringat personalens lönefråga i ett ogynnsammare läge, än vad fallet var före genomförandet av nämnda försvarsbeslut. Möjligheterna att vinna befodran hava minskats därigenom, att indragningarna främst drabbat de högre graderna, vartill kommer, att det sätt, på vilket överföringen till övergångsstat i allmänhet blivit verkställd, än ytterligare minskat befodringsutsikterna. Följden har också blivit en fullständig stagnation inom de olika graderna, och befodran i annan form än »i regementet» och »i armén» förekommer numera knappast.

Särskilt måste det väcka bekymmer, att befodran till kapten *vid* regemente blivit till ytterlighet försenad. Enligt vad som angavs av chefen för generalstaben i hans förslag till övergångens ordnande, borde nu nämnd befodran vinnas efter 15 tjänsteår, vilket genomsnittligt borde motsvara en levnadsålder av 37 år. Dessa siffror visa redan nu en oroväckande tendens till stegring. Enligt vad som framgår av de på ingående undersökningar baserade statistiska beräkningar beträffande åren 1929—1933, som blivit framlagda i Ny militär tidskrift, häfte nr 22 föregående år, komma levnadsåldern och tjänsteåldern vid kaptensbefodran att beträffande exempelvis infanteriets löjtnanter för nämnda tidsperiod att uppgå till 37.6; 39.7; 39.9; 41 och 41.3 levnadsår, respektive 16.2; 17.3; 17.8; 18.4 och 19 tjänsteår. Med all sannolikhet kommer denna stegring av åldern att fortgå jämväl under de därpå följande åren. Samtidigt som den av 1925 års riksdag beslutade nedskärningen av kadrarna framtvingit ökade krav på arbetsdugligheten hos de kvarvarande officerarna, hava alltså befodringsmöjligheterna

och därmed löneförmånerna till den grad försämrats, att de kunna befaras bliva en direkt anledning till nedsatt tjänstbarhet hos officerskåren.

För att redan nu vinna någon rättelse i det påtalade missförhållandet, är det nödvändigt att åtminstone åstadkomma någon förbättring uti rådande avlöningsförhållanden för den av 1925 års försvarsbeslut hårdast drabbade kategorien av officerskåren, nämligen de äldre subalternofficerarna. Detta synes lättast kunna vinnas genom att göra 7:e löneklassen gemensam för löjtnants- och kaptensgraderna på så sätt, att den kommer att utgöra den *högsta* i den förra och den *lägsta* i den senare lönegraden. Att en sådan åtgärd skulle möta några oöverstigligen svårigheter i lönetekniskt avseende är svårt att förstå, eftersom detta lönesystem vad underofficerskåren, civilmilitära personalen och civila befattningsstagare beträffar, är i stort sett lagt enligt enahanda grundsatser.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av avlöningsreglementet för officerare och underofficerare, att lönebeloppet för de subalternofficerare, vilka under tre år uppburit lön i 6:e löneklassen, skall — oavsett om befordran till kapten ägt rum eller icke — därefter utgå enligt i nämnda reglemente för 7:e löneklassen upptagna belopp.

Stockholm den 21 januari 1929.

Ivar Anderson.
